

DYMACZ (2) *sb m*

a jasne.

sg A dymacz (1). ◇ I dymacz(e)m (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Miech służący do podniecania ognia (2) : weźmi rospalónego węgla gárniec/ á nákládz ná ón ogień podełzw łtórych bótów/ połstawże mu [choremu] pod nozdrzé [...] mieyże Dymacz pogotowiu/ iżby ogień niezgáłł *SienLek* 168v.*

*W porównaniu (1): gdy w tę pářę [zadkowq] świecę zápaloná wrázilz/ będzie siárká iálnym płomieniem gorzeć/ ktory płomień nitrzyná ku gorze popędzi/ iż by též więc dymáczem dáł. *SienLek* Vuu4.*

Cf DYMAŁO, [DYMKA]

LW